

DAVID
BRIN

SCIENCE FICTION MASTERS

DAVID
BRIN

POŞTAŞUL

Traducere din limba engleză și note
de Ana-Veronica Mircea

PALADIN

Pentru Benjamin Franklin, geniul necinstit,
și pentru Lysistrata, care a încercat.

Preludiu

DEZGHEȚUL DE TREISPREZECE ANI

Vânturile reci continuau să bată. Zăpada prăfoasă continua să cadă. Însă oceanul străvechi nu se grăbea.

Pământul se rotise de şase mii de ori de când înfloriseră flăcările și pieriseră orașele. Şi, după ce călătorise de șaisprezece ori în jurul soarelui, panașurile de funingine nu se mai involburau deasupra pădurilor mistuite de foc, preschimbând ziua în noapte.

Şase mii de apusuri de soare veniseră și trecuseră – de o strălucire ostentativă, portocalii, spectaculoase datorită prafului în suspensie – și pâlnii de aer supraîncălzit se înălțaseră fără conținere, străpungând stratosfera, presărând-o cu fărâme minusculе de piatră și de țărrână. Atmosfera întunecată lăsa să treacă mai puține raze de soare și se răcea.

Aproape că nu mai conta ce declanșase totul – un meteorit imens, un vulcan uriaș sau un război nuclear. Echilibrul temperaturilor și al presiunilor se stricase și suflau uragane.

În nord cădea pretutindeni o zăpadă murdară și pe alocuri nici măcar vara nu reușea să-i șteargă urmele.

Numai Oceanul, etern și îndărătnic, rezistându-le schimbărilor, conta cu adevărat. Văzduhul se înnegurase și se luminase în repetate rânduri. Vânturile purtau amurguri galben-portocalii, cu glasuri de tunete. Ici și colo se înălța gheața și solul începea să absoarbă mările mai puțin adânci.

Dar alegerea Oceanului era de cea mai mare importanță și încă nu fusese dezvăluită.

Pământul se rotea. Oamenii continuau să se lupte în câte un loc sau altul.

Şi răsuflarea Oceanului era un suspin al iernii.

Partea întâi

Munții cascadelor

Unu

Prin praf și prin sânge, cu izul pătrunzător al spaimei înțepenit în nări, mintea omului scoate uneori la lumină asociații bizare. După o jumătate de viață petrecută în sălbăticie, în cea mai mare parte a timpului luptându-se pentru supraviețuire, lui Gordon încă i se mai părea straniu, cum îi reveneau în gând amintiri obscure, exact în toiul unei lupte pe viață și pe moarte.

Înălțind sub un hătiș de tufe uscate, în timp ce se târa căutându-și cu disperare un adăpost, trăi pe neașteptate experiența unei aducerii aminte tot atât de clare ca pietrele prăfuite dinaintea nasului. Era o amintire contrastantă – o după-amiază ploioasă în căldura lipsită de pericole din biblioteca universității, cu mult timp în urmă –, despre o lume pierdută, plină de cărți, de muzică și de divagații filozofice.

Cuvinte pe o pagină.

Tărându-se printre ferigile tari, rigide, aproape că putea să vadă literele. Și, cu toate că nu-și putea aminti numele prea puțin cunoscut al autorului, cuvintele îi reveneau în minte cu o claritate desăvârșită.

„Cu excepția Morții însăși, înfrângerea «deplină» nu există...

Un dezastru nu e niciodată atât de pustitor încât cei hotărâți să nu poată recupera nimic din cenușă, riscând tot ce le-a mai rămas...

Un om disperat e cel mai mare pericol din lume.“

Gordon își dorea ca scriitorul, mort de mult, să fi fost acolo, atunci, în situația lui cumplită. Se întrebă ce licărire

optimistă ar fi putut desluși un asemenea individ într-o asemenea catastrofă.

Umplându-se de zgârieturi și tăieturi în timpul strădaniei desperate de a-și găsi salvarea în hătișul des, se târa făcând cât mai puțin zgomot cu putință, oprindu-se ca să zacă neclintit, strângând din ochi, ori de câte ori se simțea gata să strânute din pricina prafului care plutea în aer. Înainta încet, dureros și nici măcar nu știa încotro.

Cu câteva minute înainte, se simțiase atât de confortabil și fusese atât de bine aprovisionat pe cât putea să spere un călător solitar din acele vremuri. Acum nu mai avea decât o cămașă sfâșiată, niște jeansi decolorați și o pereche de mocasini și spinii i le făceau pe toate bucăți.

Fiecare zgârietură nouă de pe brațe și de pe spate îl aco-perea cu un tapet de durere arzătoare. Dar în îngrozitoarea junglă uscată nu putea face nimic altceva decât să înainteze tărâș, rugându-se ca traseul său întortocheat să nu-l duca înapoi, în mâinile dușmanilor, care, la drept vorbind, îl uci-seseră deja.

În cele din urmă, tocmai când începuse să creadă că vegetația diabolică se întindea la nesfârșit, în față îi apără o deschidere. O despicătură îngustă secționa tufele, lăsând să se vadă o pantă presărată cu pietroale învălmășite. Scăpând în sfârșit de mărăcini, Gordon se rostogoli pe spate și rămase cu ochii la cerul cețos, recunoscător chiar și numai fiindcă în aer nu plutea duhoarea de putregai încins de căldură.

Bun venit în Oregon, își spuse, cu amăraciune. Și eu, care credeam că e rău în Idaho!

Își săltă un braț, încercând să-și steargă praful din ochi.

Sau încep pur și simplu să fiu prea bătrân pentru aşa ceva? La urma urmelor, trecuse de treizeci de ani, depășind obișnuita speranță de viață a unui nomad din vremurile de după holocaust.

O, Doamne, aş vrea să fiu din nou acasă.

Nu se gândeau la Minneapolis. Preria din zilele acelea era un iad de unde scăpase după o strădanie de mai bine de un deceniu. Nu, pentru Gordon acasă nu însemna un loc anume.

*Un hamburger, o baie fierbinte, muzică, mertiolat...
...o bere rece...*

Pe măsură ce i se liniștea respirația chinuită, își câștigau supremația alte sunete: zgomotul mult prea clar făcut de jefuitorii fericiti. Se înălța de la baza pantei, aflată cu vreo treizeci de metri mai jos. Râdeau încântați, răscolinindu-i în grabă bagajele.

...cățiva polițiști de cartier, prietenoși... adăugă el, continuând să înșiruie binefacerile unei lumi de mult dispărute.

Bandiții îl luaseră prin surprindere când își sorbea ceaiul de soc, lângă focul de tabără aprins către sfârșitul după-amiezii. Încă din acea primă clipă când se repeziseră direct spre el, își dăduse seama, cât se putea de limpede, că bărbații cu chipuri febrile aveau de gând mai degrabă să-l ucidă decât să-l contemplă.

Nu așteptase să ia ei o hotărâre. Își aruncase ceaiul fierbinte în fața celui mai apropiat dintre tâlharii bărboși și se repezise drept în hătișul de alături. Îl urmaseră două focuri de armă și atâtă tot. Probabil că pentru hoți hoitul lui valora mai puțin decât un glonț de neînlocuit. Si oricum îi stăpâneau deja toate lucrurile.

Sau probabil aşa cred ei.

Cu amărăciune în zâmbetul subțire, Gordon se săltă prudent în capul oaselor, retrăgându-se, cu spatele înainte, de-a lungul cornișei stâncoase pe care era cocoțat, până ce se asigură că nu putea fi văzut din râpa de dedesubt. Smulse crengile uscate care i se agățaseră de centură și bău jumătate din conținutul bidonului plin, potolindu-și setea disperată, care-l chinuise îndelung.

Fii binecuvântată, paranoia, se gândi. De la Războiul de la Sfârșitul Lumii încoace, nu-și mai permisese niciodată să-și țină centura la mai mult de un metru distanță. De aceea fusese singurul lucru pe care reușise să-l înșface înainte de a se arunca în tufișuri.

Când îl scoase din toc, metalul gri întunecat al pistolului de calibră 38 mm luciu chiar și de sub stratul fin de praf. Suflă în țeava scurtă a armei, verificându-i mecanismul de acționare. Un pocnet ușor demonstră, cu o elocință subtilă, măiestria și precizia letală specifică unei alte epoci. Lumea veche se descurca de minune chiar și atunci când trebuia să ucidă.

Mai ales când era vorba de arta de a ucide, își aminti Gordon. Din râpă se auziră râsete răgușite.

De obicei călătorea cu numai patru gloanțe în armă. Acum mai scoase încă două din prețioasa rezervă păstrată în cartușiera de la centură și le plasă în locașurile goale din față și din spatele trăgaciului. Utilizarea armei în condiții de siguranță nu mai era atât de importantă, mai ales că se aștepta să moară oricum în seara aceea.

Șaisprezece ani pe urmele unui vis, se gândi. Mai întâi îndelunga și inutilă luptă împotriva colapsului... apoi strădania de a supraviețui în timpul celor trei ani de iarnă... și, în sfârșit, peste zece ani de peregrinări din loc în loc, fugind de epidemii și de foame, luptând cu blestemății de holniști și cu haitele de câini sălbăticitori... o jumătate de viață petrecută vagabondând, ca menestrel dintr-un ev întunecat, jucând teatru în schimbul unei mese care să prelungescă viața cu încă o zi, încă o zi de căutare a...

...a unui loc...

Gordon călină din cap. Își cunoștea bine propriile vise. Erau fanteziile unui nebun și nu-și aveau locul în lumea prezentului.

... a unui loc unde să-și asume cineva răspunderea...

Își alungă gândurile. Indiferent după ce-ar fi umblat, căutările lui păreau să se încheie acolo, în munții arizi și friguroși din ceea ce fusese cândva estul Oregonului.

După zgomotele care veneau de jos, își dădu seama că bandiții împachetau, pregătindu-se să plece cu prada. Pâlcurile dese de plante agățătoare uscate îi împiedicau privirea să răzbată în josul pantei, printre pinii galbeni, dar un bărbat solid, într-o haină de vânătoare ecosez decolorată, își făcu în curând apariția din direcția taberei lui, îndreptându-se spre nord-est pe o cărare ce cobora râpa.

Îmbrăcămintea omului confirmă amintirile lui Gordon din secundele neclare dinaintea atacului. Măcar agresorii lui nu purtau echipamentul suplimentar de camuflaj... *semnul distinctiv al survivaliștilor lui Holn.*

Probabil că sunt simpli tâlhari, din soiul cel mai comun, mistui-i-ar-te-rog-iadul.

În cazul asta, planul care-i licărea în minte avea o mică șansă de a da cât de cât rezultat.

Poate.

Primul bandit își legase hanoracul lui Gordon în jurul taliei. Iar în mâna dreaptă legăna pușca cu pompă cărată de el tocmai din Montana.

— Haideți! strigă bărbosul, privind în urmă, pe cărare. V-ați distrat destul. Adunați totul și să mergem!

Şeful, decise Gordon.

Un alt bărbat, mai scund și mai jerpelit, își făcu apariția cu pași repezi, cărând un sac de pânză și o pușcă uzată.

— Mamă, ce captură! Ar trebui să sărbătorim. Când ajungem cu toate astea la loc sigur, ne putem face de cap pe săturate, nu, Jas?

Tâlharul măruntel țopăia ca o pasăre înnebunită.

— Mamă, Sheba și toate fetele-or să moară de râs când o să le povestim ce iepure speriat am gonit în tufele de măces! N-am mai văzut niciodată ceva care s-alerge atât de repede!

Se hlizi prostește.

Batjocura adăugată jafului încruntă fruntea lui Gordon.

Exista aproape în toate locurile pe unde umblase, o grosolanie post-holocaust cu care nu reușise niciodată să se obișnuiască, nici măcar după atâta timp. Uitându-se numai cu un ochi printre tufele care-l înconjurau, trase aer adânc în piept și strigă:

— Jupâne Urs, în locul tău, eu unul nu m-aș grăbi să mă-mbăt!

Adrenalina îi subția glasul mai mult decât și-ar fi dorit, dar nu era nimic de făcut.

Bărbatul voinic se aruncă stângaci la pământ, mergând de-a bușilea ca să se-adăpostească în spatele unui copac din apropiere. Însă banditul pricăjit rămase locului, uitându-se în susul pantei cu gura căscată.

— Ce...? Cine-i acolo, sus?

Gordon simți un mic val de ușurare. Purtarea lor dovedea că nemernicii nu erau survivaliști adevarăți. Și nu holniști, cu siguranță. Altminteri el ar fi fost deja mort.

Ceilalți tâlhari – Gordon numără în total cinci – se grăbiră în josul potecii, cărându-și prada.

— La pământ! le ordonă șeful, din ascunzătoare.

Sfrijitul păru să-și dea seama că ocupa o poziție expusă și se repezi să li se alăture tovarășilor săi, în spatele tufelor.

Nu rămase la vedere decât unul – un bărbat cu față palidă, favoriți cărunți și pălărie de muntean. În loc să se-ascundă, înaintă cu câțiva pași, mestecând ace de pin și inspectând cu nonșalanță hătișul.

— De ce vă agitați? întrebă, cu tot calmul. Prăpăditul ăla abia dacă mai purta și altceva în afară de nădragii când l-am pus pe fugă. Pușca lui e la noi. Să vedem ce vrea.

Gordon rămase cu capul apăcat. Dar nu putu să nu remarce vocea tărgănătă a banditului, lenovoasă și afecțată. Era singurul bărbierit cu grija și, chiar și de la distanță aceea, își dădea seama că hainele lui erau mai curate, mai meticulos îngrijite.

Ca reacție la mărâitul abia deslușit al șefului, tâlharul nepăsător ridică din umeri și se instală agale în spatele unui pin bifurcat. Nu tocmai adăpostit de trunchi, strigă înspre culme:

— Ești acolo, domnule Iepure? Dacă da, îmi pare foarte rău că n-ai rămas să ne inviți la ceai. Însă, știind cum au Jas și Micul Wally tendința să-i trateze pe vizitatorii ținutului nostru, presupun că nu te pot condamna fiindcă ai luat-o la sănătoasa.

Lui Gordon nu-i venea să creadă că răspunde la glumele unui asemenea cretin.

— Pe moment, am dedus eu însumi același lucru, strigă. Vă mulțumesc că-mi înțelegeți lipsa de ospitalitate. Apropo, cui mă adresez?

Tipul înalt zâmbi cu gura până la urechi.

— Cui mă adresez...? Ah, un cunoșător al gramaticii! Ce plăcere! A trecut atât de multă vreme de când n-am mai auzit vocea unui om educat. Își scoase pălăria de muntean și făcu o plecăciune. Mă numesc Roger Everett Septien, cândva membru al Bursei de Valori Pacific, actualmente jefuitorul tău. Cât despre colegii mei...

Tufele foșniră. Septien ascultă, sfârșind prin a ridica din umeri.

— Păcat! îi strigă lui Gordon. În circumstanțe normale, aş fi fost tentat de șansa unei conversații adevărate; sunt sigur că îi duci dorul la fel de mult ca mine. Din nefericire, șeful micii noastre frății de asasini insistă să aflu ce vrei și să-ncheluiem povestea asta. Așa că interpretează-ți partitura, domnule Iepure. Suntem numai urechi.

Gordon clătină din cap. Individul se credea fără îndoială spiritual, deși umorul lui era de mâna a patra, chiar și după standardele postbelice.

— Observ că nu mi-ați luat tot echipamentul. V-ați gândit cumva, din întâmplare, să alegeti numai ceea ce vă trebuie și să-mi lăsați o parte suficientă ca să pot supraviețui?